

Briefing mensenrechten Iran & nieuwe situatie in de regio - 5 maart 2016

*De Cyruscilinder, Eerste Verklaring van de Mensenrechten
door Cyrus de Grote Babylon, 539 v. Chr.*

Farzad Madadzadeh,
recent vrijgelaten
mensenrechtenactivist

Struan Stevenson,
vooraanstaande Schotse
politicus en schrijver

“Wanneer mensen de overheid vrezen is er tirannie. Wanneer de overheid de mensen vreest, is er vrijheid”
Thomas Jefferson

Ferry Wever

Dames en heren, ik heet u van harte welkom bij deze bijeenkomst. Een bijzonder welkom voor onze twee sprekers van vandaag: de heer Struan Stevenson en de ex-politieke gevangene Farzad Madadzadeh. Het programma ziet er als volgt uit: na de toespraak van de heer Stevenson zal Maki Tasaka op de piano een traditioneel Iraans muziekstuk spelen. Daarna hoort u de toespraak van Farzad en ziet u enkele videofragmenten over zijn vrijlating en andere activisten. Tussendoor zal Maki Tasaka andere nummers laten horen. Zoals u ziet staat de Haft Sin opgesteld. Daarover krijgt u ook uitleg. Later hebt u de gelegenheid vragen te stellen aan Struan Stevenson en aan het eind hoort u een prachtig lied.

Het programma begon met een Schots folklore stuk: "Celtic Legends - Scotland the brave", door een supporter van onze stichting. Dit was door de organisatie specifiek opgedragen aan de heer Stevenson wegens zijn ongeëvenaarde offers voor het project "Save the life" en zijn actieve steun aan de Perzische verzetsbeweging voor de vrijheid. Hierna volgde een Schotse folkloristische dans, waarvan iedereen heeft genoten.

Struan Stevenson Speech

Dank u voor uw komst naar dit evenement vandaag. Het is een groot voorrecht om hier te zijn en met u te spreken over mijn ervaringen in het Europees Parlement tijdens mijn functie als voorzitter van de delegatie voor de betrekkingen met Irak. Ik wil ook praten over mijn jarenlange vriendschap en samenwerking met het Iraanse verzet (NCRI) en over het boek dat ik over die jaren heb geschreven.

Toen ik mijn boek 'Zelfopoffering - leven met het Iraanse verzet' aan het schrijven was, bracht ik enige tijd door met het interviewen van mensen die gevangen gezet en gemarteld waren vanwege hun steun aan het verzet. Een van de vrouwen die ik interviewde was Hengameh Haj Hassan. Ze was verpleegster in Teheran in de jaren 1980 toen ze werd gearresteerd en in de beruchte Evin gevangenis werd gegooid. Ze vertelde me dat zij en haar celgenoten op een nacht wakker werden van het geluid van een vrachtwagen die een lading grind stortte op de binnenplaats van de gevangenis. Het was echter geen grind. Het was het gebrul van machinegeweren, toen tientallen jeugdige gevangenen werden geëxecuteerd. Ze vertelde dat ze al snel ge-

leerd hadden om het geluid van de individuele geveerschoten te tellen als elke gevangene de coup de grâce werd gegeven. Sommige nachten telden ze honderden schoten. Hengameh was gevangen genomen en gruwelijk gemarteld wegens steun aan het verzet in Iran. Maar ze was een van de gelukkigen die het overleefden. Meer dan 30.000 van haar vrienden en collega's werden geëxecuteerd.

Ik schreef dit boek om hun verhaal te vertellen; een verhaal van onderdrukking en middeleeuwse wreedheid door toedoen van de tirannen die Iran regeren.

Tijdens mijn tijd als voorzitter van de delegatie van het Europees Parlement voor de betrekkingen met Irak kon ik de regio bezoeken en zelf de rampzalige mislukking zien van de appeasement politiek van het Westen ten opzichte van de Iraanse mullahs en hun marionetten in Irak.

Nu ik me heb teruggetrokken uit de frontlinie politiek kan ik de waarheid aan het licht brengen, zoals de herhaalde pogingen van de Iraakse regering om de weerloze vluchtelingen in Kamp Ashraf en Camp Liberty te vernietigen, onder leiding van het Iraanse regime, terwijl de VS, de VN en de EU apathisch terugtraden en toekijken in een klassieke daad van verraad.

Tijdens zijn eerste 500 dagen in functie als premier van Irak, had Haider al-Abadi een duidelijke kans om zijn humanitaire principes te tonen en de wereld te laten zien dat hij kan handelen zonder door Teheran gecontroleerd te worden.

Hij had de 2000 Iraanse vluchtelingen die nog steeds zijn opgesloten in Camp Liberty in de buurt van Bagdad volledige bescherming kunnen geven. Hij had kunnen meewerken met de westerse pogingen om voor deze mensen een luchtbrug te vormen naar veilige landen. In plaats daarvan nam Abadi geen maatregelen om de veiligheid te verbeteren en de verhuizing te versnellen, omdat Teheran deze ongewapende burgers, die zij beschouwen als de belangrijkste oppositie tegen het fascistische regime, wil vernietigen.

Hij heeft bijvoorbeeld niet toegestaan dat de bewoners hun eigendommen konden verkopen, die ze gedwongen moesten achterlaten in Ashraf, dat nu dient als militaire basis van de Iraakse regering. Evenmin heeft hij geprobeerd hen hiervoor te compenseren. Deze eigendommen hebben een totale waarde van meer dan \$ 5.500.000 dollar. Deze diefstal van eigendom van de Iraanse vluchtelingen is in gang gezet door Maliki en is nog steeds gaande. Abadi verzette zich niet tegen de detentie en onderdrukking van deze vluchtelingen onder erbarmelijke omstandigheden. Hij liet hun vervolging doorgaan en voorkwam niet dat herhaalde raketaanvallen, gelanceerd vanaf Iraaks grondgebied, gruwelijke dood en schade veroorzaakten aan de bewoners van het kamp.

Deze reeks schendingen van de fundamentele mensenrechten van de inwoners van Camp Liberty werd genegeerd door de VN, ondanks het feit dat in de afgelopen zeven jaar 141 bewoners gedood zijn bij

Europarlementariër Struan Stevenson vertegenwoordigde sinds 1999 Schotland in het Europees Parlement. Bij de verkiezingen van mei 2014 is hij afgetreden.

Struan was in het Europees Parlement voorzitter van de commissie Visserij, voorzitter van de onderafdeling Klimaatverandering, Biodiversiteit en Duurzame Ontwikkeling, voorzitter van de delegatie van het Europees Parlement voor de betrekkingen met Irak en voorzitter van de groep Vrienden van Vrij Iran van het Europees Parlement. Hij is voorzitter van de European Iraqi Freedom Association. Hij is ook sterk betrokken bij kwesties inzake dierenwelzijn.

Struan is auteur van 3 boeken: CRYING FOREVER - A Nuclear Diary (2006), STALIN'S LEGACY - The Soviet War on Nature (2012) and SO MUCH WIND - The Myth of Green Energy (2013).

een reeks van goed geplande slachtpartijen, 27 hun leven hebben verloren als gevolg van de medische blokkade, 1.400 gewond zijn geraakt bij de talrijke aanvallen en 7 inwoners tijdens het wrede bloedbad in Kamp Ashraf op 1 september 2013 ontvoerd en gewoon spoorloos verdwenen zijn. Niettegenstaande deze lijst van misstanden is Camp Liberty nog steeds niet erkend als een vluchtelingenkamp en blijft het onder een krachtig beleg van de Iraakse regering. Het management team dat de leiding over het kamp heeft bestaat uit dezelfde personen die belangrijke rollen speelden in de moordpartijen tegen deze vluchtelingen in kamp Ashraf.

Bovendien was Liberty tot het einde van Maliki's ambtstermijn het doelwit van een groot aantal raketaanvallen. Dit werd voortgezet onder Abadi, de meest recente aanval was op 29 oktober vorig jaar, toen door 80 grote raketten die op Liberty werden afgevuurd 24 bewoners gedood werden.

Veel mensen zeggen tegen mij: "Nou, na alle internationale steun die u hebt gekregen voor Ashraf en Liberty, waarom zijn er zoveel gedood? Wat hebben uw campagnes bereikt? Waarom is internationale steun op hoog niveau zinvol?" Wel, laat ik u antwoorden. Mijn collega's en ik, die een vrij Iran en Camp Liberty steunen, betreuren elk leven dat verloren is gegaan, en elke verwonding die is opgelopen. Maar laat ik u dit zeggen, als we deze campagnes niet zouden voeren, als we deze internationale steun op hoog niveau niet hadden, evenals de niet-aflatende activiteiten van de leden van het Iraanse verzet, dan ben ik er zeker van dat het aantal slachtoffers nog veel hoger geweest zou zijn.

De mullahs zouden het liefst alle mensen in Liberty elimineren. Ze zouden willen dat ze het opgeven en zich overgeven. De VS en het Westen blijven ook liever gewoon aan de zijlijn staan en zullen zichzelf nooit verplichten tot enige verantwoordelijkheid. Het is dus alleen door deze inspanningen en deze campagnes dat we erin geslaagd zijn om het merendeel van de mensen van Ashraf en Liberty te redden.

Hetzelfde geldt voor de financiële en logistieke kwesties. De inwoners van Liberty zijn niet afhan-

kelijk van een overheid. Dat is vanaf het begin al het geval geweest.

De realiteit is dat de bewoners van Camp Liberty zich altijd konden verlaten op hun eigen Iraanse supporters en op de bijdrages van duizenden Europese en westerse burgers. Elke euro die is bijgedragen voor een bewoner van Camp Liberty, elke handtekening op een petitie ter ondersteuning, betekent hulp en een bijdrage aan vrede en vrijheid, niet alleen in Iran, maar voor de hele wereld.

Helaas, als gevolg van een gebrek aan daadkracht en de aanhoudende appeasement politiek van de Verenigde Staten en de EU ten aanzien van Iran, hebben de mullahs van Teheran de vrije hand in Irak gekregen. Het gevolg van dit beleid is de intensivering van onzekerheid en vernietiging en het onvermogen om ISIS effectief te bestrijden. De nucleaire

overeenkomst en het einde van de sancties hebben deze situatie alleen maar verergerd. Obama en Kerry denken dat ze een belangrijke diplomatieke stap hebben gezet. Zij beschouwen Hassan Rohani als een gematigd persoon met wie het Westen zaken kunnen doen.

Maar wij weten wel beter! We weten dat de 'glimlachende', 'gematigde' Rohani verantwoordelijk is voor een corrupte regering; een overheid die meer dan 2400 mensen heeft geëxecuteerd sinds hij 2½ jaar geleden aantrad; een regering die marteling en willekeurige opsluiting vergoelikt; een overheid die vrouwen discrimineert en hen behandelt als tweederangs burgers; een regering die iedereen discrimineert die geen sjiiitische moslim is; een misogynie,

xenofobe, homofobe en psychopathische regering.

Dat is het echte Iran onder het theocratische en fascistische bewind van de mullahs. Dat is het echte Iran waarvan het Westen gelooft dat het zaken kan doen met de zogenaamde gematigde president. We hebben niets geleerd. Het belangrijkste Iraanse exportproduct nu de sancties zijn opgeheven is geen olie. Het belangrijkste exportproduct van Iran is en blijft terreur. Iran financiert Hezbollah in Libanon, Hamas in Gaza, Bashir al-Assad in Syrië, de Houthis in Jemen en de wrede sjiiitische milities in Irak.

Het is een feit dat Ayatollah Ruhollah Khomeini en zijn fascistische mullahs de eerste leraren van ISIS waren. Khomeini schreef vele jaren voordat hij aan de macht kwam een boek. Dat is geen politiek boek of een boek over ethiek. Het is een boek dat ernaar streeft de sharia wetten te interpreteren die dit regime geprobeerd heeft uit te voeren. Niet veel mensen weten van de fatwa's van Khomeini op religieuze minderheden, die nog misdadiger zijn dan ISIS. In zijn boek: "Tahrir al-Wasilah" schrijft Khomeini: "Joden, christenen en aanhangers van het zoroastrisme moeten daarvoor belasting (Jizyah) betalen. De Islamitische Staat zal geen Jizyah aanvaarden van andere ongelovige sekten... Die anderen hebben twee keuzes: Moslim worden of gedood worden." Hij voegt eraan toe dat "joden, christenen en aanhangers van het zoroastrisme geen synagogen mogen oprichten of kerkklokken luiden... als ze dat doen, moeten de moslims hen vernietigen; hun gebouwen mogen niet hoger staan dan die van de naburige moslims." Dit zijn de huiveringwekkende woorden van de stichter van het huidige Iraanse regime... de woorden van een tiran, nu door ISIS gebruikt als leidraad.

Op vrijdag 26 februari waren er verkiezingen in Iran. De westerse media hebben beweerd dat de gematigden een groot aantal zetels gewonnen hebben. Maar dit waren geen echte verkiezingen. De winnaars van de 290 zetels in de Islamitische Raadgevende Vergadering (het parlement) en de 86 leden van de Raad van Experts (belast met het selecteren van de Iraanse Opperste Leider en het toezicht op zijn gedrag) waren in feite de gebruikelijke oude-

ren, de bebaarde, homofobe, vrouwonvriendelijke psychopaten die dit onderdrukkende theocratische regime sinds de val van de Sjah hebben geleid. De uitkomst stond al vast vóór de eerste stem werd uitgebracht. De verkiezing was een fraude en het resultaat was al vanaf het begin bepaald. De Iraanse grondwet stelt dat een Raad van Hoeders, bestaande uit zes theologen, benoemd door de Opperste leider en nog eens zes juristen, benoemd door het hoofd van de rechterlijke macht, die overigens ook door de Opperste Leider wordt benoemd, de kandidaten voor de verkiezingen mogen screenen. Van de 12.123 kandidaten die geregistreerd waren voor deelname aan de verkiezingen voor het Iraanse parlement zijn er 7403 afgewezen, omdat ze van de zogenaamde 'gematigde' vleugel van de Iraanse politiek zouden zijn door het steunen van de huidige president Hassan Rohani. Om dezelfde reden mochten slechts 165 kandidaten dingen naar de 86 zetels in de 'Raad van Experts'.

Het Iraanse regime beweerde ook dat een meerderheid van de bevolking, 60 tot 70 procent heeft

deelgenomen. Dat is een grote leugen. Het is niet moeilijk om de buitenlandse journalisten mee te nemen naar een aantal goed voorbereide, geselecteerde stembureaus. Als het echte verkiezingen waren, zouden de mullahs internationale waarnemers hebben aanvaard, een heel normale routine in de meeste democratische landen.

In een dictatuur als Iran is het niet moeilijk om te beweren dat er een deelname was van 80 of 90 procent. Bij het ontbreken van onafhankelijke internationale waarnemers is knoeien met de verkiezingen in feite heel eenvoudig. Onze ervaring met deze 'nepverkiezingen' in Iran is dat, ongeacht de uitkomst, het aantal stemmen uiteindelijk met 3 of 4 vermenigvuldigd wordt door de ambtenaren. Dat is de realiteit van deze schijndemocratie en deze nepverkiezingen en we moeten onszelf niet voor de gek houden door te denken dat we nu te maken hebben met een nieuw, democratisch gekozen 'gematigd' parlement.

Al decennia lang heeft Iran systematisch dissidenten zonder eerlijk proces gevangen gezet, gemar-

teld en geëxecuteerd en politieke tegenstanders buiten zijn landsgrenzen vermoord. Maar ik ben er absoluut van overtuigd dat zonder deze verzetsbeweging de politieke situatie in de regio en in Iran anders veel erger geweest zou zijn en dat het Iraanse regime meer misdaden had kunnen begaan.

Dames en heren, ik verlang naar de dag dat de zon van de vrijheid zal schijnen over het volk van Iran. Alleen mevrouw Rajavi kan het volk van Iran leiden naar die zon en naar de vrijheid die ze zo rijkelijk verdienen.

Struan Stevenson

Struan Stevenson was een conservatieve afgevaardigde van Schotland in het Europees Parlement van 1999 tot aan zijn pensionering in 2014. Hij was van 2009 tot 2014 voorzitter van de delegatie van het Parlement voor de betrekkingen met Irak. Hij is nu voorzitter van de Europese Iraqi Freedom Association (EIFA).

**FREE ALL
POLITICAL PRISONERS
IN
IRAN**

Met veel denk aan de gevangenzittende politieke gevangenen en vrijgelaten vrienden die ons dit historische document verschaften door deze historische en gedenkwaardige beelden te maken en ze met grote risico's in het geheim uit de gevangenis te smokkelen.

Deze video met indringende beelden is, als document van standvastigheid en moed van het onzelfzuchtige, vrijheidslievende Iraanse volk, voor alles een symbool van internationale solidariteit tegen executie en voor mensenrechten en vrijheid in een Iran zonder doodsvonnissen en moellahs. Deze hoop voor een vrij en democratisch Iran, waar religieus fascisme niet langer vrijheid en menselijkheid onderdrukt, zal zonder twijfel werkelijkheid worden.

U ziet in deze film gezichten van mensen van wie velen ter dood zijn veroordeeld en van wie sommigen zoals Gholamreza Khosravi simpelweg geëxecuteerd werden vanwege het bieden van financiële steun aan Iran National TV die nieuws en nieuwsberichten uitzendt. Toegewijde mensen die ondanks doodsgedans hebben gevochten voor mensenrechten en vrijheid.

Vrijlating uit Gohardasht-gevangenis, februari 2014

Vaarwel gevangenen, vastzittende vrienden

Deze videoclip is afkomstig van een mobiele telefoon uit de afschuwelijke Gohardasht-gevangenis in Karaj. De telefoon kwam de gevangenis in dankzij een gedetailleerd en uitvoerig plan van activistische moeders.

Op deze beelden is de vrijlating te zien van Farzad Madadzadeh, een mensenrechtenactivist, na vijf jaar gevangenschap en marteling. De moellahs bonden in en lieten hem en zijn zus vrij na tal van solidariteitsbetuigingen en een grote campagne.

Farzad werd samen met zijn zus Shabnam in maart 2009 opgepakt vanwege vermeende activiteiten tegen de middeleeuwse religieuze dictatuur. Na maanden van verhoren, marteling en eenzame opsluiting werd hij ten slotte veroordeeld tot vijf jaar gevangenis.

Zijn zus en broer, Mahdiah en Ali Akbar, werden in april 2013 in Camp Ashraf vermoord door agenten van het Iraanse regime.

Farzad Madadzadeh

Beste vrienden en de heer Stevenson,

Hartelijk gegroet en een gelukkig Perzisch Nieuwjaar. Ik ben Farzad en heb in de gevangenis gezeten in Iran. Ik ben heel blij dat ik vandaag hier bij u kan zijn.

Ik wil u allen graag bedanken voor uw steun aan de mensenrechten en politieke gevangenen in Iran in de loop der jaren waardoor ik en veel andere gevangenen zijn vrijgekomen. Ik breng hun groeten aan u over; daarnaast de groeten van de jonge mensen die in de Gohardasht- en de Evin-gevangenis zitten en hun hoop op ons richten; en natuurlijk de boodschappen van hen die door marteling om het leven kwamen maar niet toegaven.

Den Haag 05 maart 2016

TER NAGEDACHTENIS AAN

120,000

POLITIEKE GEVANGENEN

GEËXECUTEERD DOOR
HET REGIME VAN DE MULLAHS

HET THEOCRATISCHE BEWIND VAN DE AFGELOPEN 30 JAAR VORMT DE DUISTERSTE PERIODE IN DE GESCHIEDENIS VAN IRAN. TOCH STONDEN ER ALTIJD STERREN AAN DE HEEMEL, EN HUN LICHT HEEFT STEEDS GESCHENEN OVER DE MOED EN OPOFFERING VAN EEN GERECHTVAARDIGD VERZET, DAT ZICH INZET VOOR VRIJHEID, RECHTVAARDIGHEID EN SOEVEREINTEIT VAN HET VOLK. DE MARTELAREN VAN DEZE BEWEGING ZIJN NU 120.000 EEUWIG LICHTENDE STERREN AAN HET UITSPANSEL. ONDER HEN ZIJN 30.000 MENSEN DIE ZIJN AFGESLACHT OP BEVEL VAN KHOMEINI EN ZO'N 500.000 GEMARTELDE POLITIEKE GEVANGENEN

EEN NATIE, WAARVAN DE KINDEREN MARTELINGEN EN EXECUTIES ONDERGAAN IN PLAATS VAN TE CAPITULEREN VOOR TIRANIE IS DE OVERWINNING EN DE VRIJHEID ABSOLUUT WAARDIG. IN ONS LAND IS GEEN ENKELE PLEK DIE NIET ROOD IS GEKLEURD DOOR HET BLOED DAT WERD VERGOTEN, MAAR DEZE SCHANDVLEK KAN HET VERHAAL VAN ONZE ONDERDRUKTE NATIE NIET VERDOEZELEN. HET IS HET VERHAAL VAN EEN TROTS VERZET EN HET VERHAAL VAN EEN NATIE DIE HET LOT IN EIGEN HANDEN WIL NEMEN DOOR EEN GROOTSE STRIJD VOOR DE VRIJHEID TE VOEREN.

Ik ben geboren in de stad Jolfa in de Iraanse provincie Oost-Azerbeidzjan. Op mijn achttiende ging ik op bezoek bij mijn zus en mijn zwager, een mensenrechtenactivist, in Teheran. Ik ging werken in hun winkel. Ik hield me steeds op de hoogte van de mensenrechtensituatie in Iran en de wreedheden van het regime. Ik leerde via mijn familie de Simay-e-Azadi, het tv-netwerk van het Iraanse verzet, kennen. Ik werd actiever en nam deel aan studentenprotesten.

Mijn drie zussen en twee broers gingen tussen 2006 en 2009 naar Camp Ashraf via dit tv-netwerk. Sindsdien ben ik in de gaten gehouden door het re-

gime omdat ik familie had in Ashraf. In 2009 werd ik beschuldigd van moharebeh (oorlog tegen God) en gearresteerd. Het regime probeerde te achterhalen wat we communiceerden met Ashraf. We kregen een papier voorgelegd met de raad toe te geven dat we spijt hadden en dat we dat kenbaar zouden maken op tv. Dan zouden we daarna vrijgelaten worden. Voor mij en alle politieke gevangenen was duidelijk dat ze zo de jeugdbeweging de mond probeerden te snoeren.

In 2011 vertelden gevangenen me dat Camp Ashraf was aangevallen en dat een zus en een broer van mij tot de mensen behoorden die daarbij waren omgekomen. Ik vertelde andere gevangenen direct daarna dat mijn zus en broer waren gestorven als martelaren, en we spraken af een herdenkingsbijeenkomst te houden voor hen. Ik werd vervolgens verhoord en werd hiervoor veroordeeld tot drie maanden eenzame opsluiting.

Na het uitzitten van mijn straf werd ik vrijgelaten. Sinds mijn vrijlating zet ik me in om verbindingen tot stand te brengen tussen Camp Ashraf en het verzet door middel van Iran NTV (Simay-Azadi). Uiteindelijk wist ik in augustus 2015 dankzij activiteiten in het buitenland en hulp van familie van bewoners van Camp Liberty te ontsnappen uit Iran. Als ik geen hulp van hen had ontvangen, was dit niet mogelijk geweest.

Beste vrienden,

Ik wilde niet weg uit Iran, maar toen ik afscheid

nam van mijn medegevangenen hadden ze slechts één verzoek aan mij: Vergeet ons niet wanneer je vrij bent. Wees onze stem. Dit was de belofte die elke vrijgelaten gevangene deed aan degenen die achterbleven. Ze willen dat hun stemmen worden

gehoord in de wereld en vragen om hulp. Dit is wat elke gevangene hoopt, en dit is hun drijfveer om verzet te blijven plegen.

Beste vrienden,

Echte verandering betekent dat de gevangenisdeuren open zullen gaan, dat er een eind komt aan de martelingen, en dat onderdrukking en marteling voorbij zijn.

Ik heb gevangengezeten in de tijd van Ahmadinejad en de zogenaamd gematigde Rouhani. Er is niets verbeterd onder deze moellah; het wordt elke dag allemaal alleen maar slechter, met name de mensenrechtensituatie.

Toen Rouhani aan de macht kwam, nam het aantal beperkingen dat ons in de gevangenis werd opge-

legd toe. Zieke gevangenen kregen bijvoorbeeld geen medicijnen meer, en velen werden van het ziekenhuis teruggebracht naar de gevangenis. Het aantal executies is in de laatste jaren toegenomen en er zijn meer mensenrechtenactivisten en jongeren

opgepakt. In de ambtsperiode van Rouhani, die door Iraanse jongeren een paarse vos wordt genoemd, zijn meer dan 2000 mensen geëxecuteerd, onder wie veel jonge mensen van nog geen 18 jaar oud.

Deze moellah staat inmiddels bekend als een bedrieger. Iraanse jongeren verwachten niets positiefs van hem, en alleen westerse politici schudden hem de hand om zaken te doen en sluiten hun ogen voor zijn misdaden in Iran en Syrië. Tegelijkertijd heeft Rouhani in een toespraak toegegeven dat een doodvonnis een religieus vonnis is en hoe dan ook uitgevoerd dient te worden.

In mijn tijd in Europa heb ik tientallen malen gesproken met journalisten en heb ik deelgenomen aan protesten tegen Rouhani, zodat alle gevangenen mijn stem horen en mijn foto zien. Ik heb deelgeno-

men aan mensenrechtenconferenties en vergaderingen om iedereen de stem van de gevangenen en hun families te laten horen.

Ik wil u bij deze viering van Nieuwjaar deelgenoot maken van een paar herinneringen uit de gevangenis. We probeerden in de gevangenis ondanks de ons opgelegde beperkingen altijd opgewekt en energiek te zijn. Het is weliswaar zo dat we om de haverklap werden gemarteld en verhoord, maar we grepen elke gelegenheid aan om in een blijde stemming dingen te vieren. Een van die gelegenheden was Nieuwjaar. Wanneer Nieuwjaar naderde, bereidden we ons daarop voor met een minimum aan middelen; we tekenden dan bijvoorbeeld een rode vis op een vel papier en legden dat op de Haft-Sin-tafel. We maakten op deze manier ook andere Haft-Sin-dingen. Een van

de vrienden maakt iets zoets met wat we hadden. We kwamen bij elkaar en vierden zo feest.

Maar dat werd beschouwd als een vergrijp. En we wisten dat we door de functionarissen van het regime gestraft zouden worden wanneer we feest vierden. We werden dan geslagen, want het regime wil de hoop doven in de harten van degenen die geloven in vrijheid en lente in een vrij Iran. De boodschap van de jonge mensen die verzet bieden in de gevangenis is dat de hoop op vrijheid nooit mag sterven. Het Iraanse regime is rot en verdorven.

Ik hoop dat we op een dag met u Nowruz kunnen vieren op het Azadi-plein in Teheran.

Dank u

Geheime brief van Shabnam Madadzadeh, de zus van Farzad, uit de Evin gevangenis (deze brief werd in juni 2011 voorgelezen op Radio Farda, het Perzische programma van Radio Free Europe / Radio Liberty)

Het zien van alle scènes met de brute ondervragingen van Farzad en mij door de agenten van het regime, en al de druk en beledigingen, martelingen, en de bijna 100 dagen in eenzame opsluiting, voor mij leek het allemaal op een film in de bioscoop: het vermoeide en frêle gezicht van Farzad met een zwakke stem nadat hij was geslagen om meer druk uit te oefenen op mij - ze lieten mij zien in wat voor toestand hij was - we geven ons niet gewonnen aan de dictatuur. Dit is de prijs voor de vrijheid. In die suppressieve sfeer van de gevangenis beseften Farzad en ik dat onze vader door de druk van de ondervragers en folteraars tijdens een schijnproces aan een oog blind was geworden.

Michelle Wierda

Farzad en zijn zuster Shabnam hadden elkaar 5 jaar lang niet mogen zien toen ze werden vrijgelaten uit de Evin gevangenis.

Twee generaties tweelingen voor de mensenrechten

“Je wordt niet als
vrouw geboren, je
wordt tot vrouw
gemaakt.”

Simone de
Beauvoir

Gelukkige Vrouwendag

Ter gelegenheid van de Internationale Dag van de Vrouw brengt de Amerikaanse Human Rights Association haar welgemeende groeten over aan alle deelnemers aan de manifestatie. De Vereniging presenteerde namens alle mensenrechtenactivisten een gedenkplaat als waardering voor mevrouw Saeedpour-Emami voor haar 40 jaar niet aflatende activiteiten.

Als vastberaden politieke gevangene in de gruwelijke gevangenissen van de religieuze en middeleeuwse dictatuur van de mullahs, is en blijft ze een symbool van volharding voor de Iraanse ballingen. Op de weg naar de vrijheid verloor ze twee van haar kinderen. We kunnen haar in woord en geschrift niet genoeg waarderen. Haar liefde en menselijkheid zijn ongeëvenaard en hebben alle vrienden van mensenrechten en vrijheid bijeen gebracht.

Wij groeten haar.

Voor de 120.000
liefhebbers van
vrijheid. Slachtoffers
van de religieuze
dictatuur in Iran.

.....

Hey mijn roodwitte bloem, wanneer kom je?
Mijn viooltje, mijn wilgenblad, wanneer kom je?
Je zei: als de bloemen bloeien zal ik komen
Oh alle bloemen in de wereld zijn open, wanneer kom je?
Oh Maryam, kom naar me toe
De nacht is voorbij, de zon is op
Het is tijd om naar het veld te gaan
Oh lieve Maryam
Open je ogen open, kom naar me toe laten we gaan,
het huis uit, samen, om terug te denken aan die dagen

Jaan-e-Maryam

Spring Dance
Richard Clayderman

Mw. Maki Tasaka speelde tijdens deze bijeenkomst prachtige stukken op de piano waarvan iedereen onder de indruk was.

Voor de toespraak van Farzad werd *“Clamor of Stars”* gespeeld, dat is een van de meest aangrijpende en mooiste stukken Iraanse muziek van de afgelopen vijftig jaar. Het gaat over het opsluiten van een geliefde, veroorzaakt door de liefde, vriendschap, gelijkheid en vrijheid.

Haar tweede stuk, *“Spring dance”* van Richard Clayderman, begroette NoRuz, het begin van de lente en de verandering in de natuur.

Het derde stuk dat gespeeld werd, “Jaan-e-Maryam”, is bekende Perzische romantische folkloremuziek.

Tot slot werd het aangrijpende stuk *“Laat me”* van Ramses Shaffy gespeeld. Dit stuk werd opgedragen aan alle geliefde sponsors, van wie de harten kloppen voor een wereld vrij van lijden en discriminatie, en voor liefde en vriendschap, en die de mensenrechten in Iran ondersteunen.

Laat me
Ramses Shaffy

.....

Ik zal m'n vrienden niet vergeten,
want wie mij lief is blijf me lief.
En waar ze wonen moest ik weten,
maar ik verloor hun laatste brief.
Ik zal ze heus nog wel ontmoeten,
misschien vandaag, misschien over een jaar.
Ik zal ze kussen en begroeten,
het komt vanzelf weer voor elkaar

Tentoonstelling van schendingen van de mensenrechten in Iran

Struan Stevenson signeert zijn boek voor de liefhebbers

De geschiedenis van Norouz, het Perzisch Nieuwjaar

De geschiedenis van de Norouz-viering is al 7000 jaar oud en verschilt van alle andere historische festiviteiten. Norouz betekent geboorte, het begin van een nieuw leven, van een nieuw seizoen en een dag van menslievendheid, vrijheid en vrede. In de historische Iraanse filosofie betekent 'vreugde' aandacht en energie geven aan de menselijke geest.

Het is traditie om een tafel te versieren met zeven speciale symbolen, allemaal beginnend met een 'S' voor Norouz:

- Samanu:** (sap van ontkiemde tarwe of mout gemixt met bloem), staat voor geboorte en nageslacht,
Sib: (appel), het symbool voor gezondheid
Senjet: (wilde olijfolie), symbool voor geboorte en overvloedige oogst,
Sabzeh: (groente), staat voor geluk en eenheid van mens en natuur,
Son bol: (Hyacint), het symbool voor liefde en schoonheid,
Sekkeh: (munten), symbolisch voor productiviteit en vooruitgang,
Serkeh: (azijn), symbool voor een lang leven,
Sham: (kaars), het symbool voor licht en kennis.

Daarnaast is het ook gebruikelijk dat de volgende dingen op tafel staan:

- Ayneh:** (spiegel), symboliseert eenheid,
Vissenkom met goudvissen: symboliseert levenskunst, Geleurde eieren: symboliseert het leven,
Heilige boek: symbool voor dankbaarheid en tevredenheid. Het mag het heilige boek van ieder religie zijn: Koran, Torah, Bijbel of Avesta. Mensen die niet gelovig zijn gebruiken de Shahname (gedicht over de menselijke filosofie van Ferdosi) of een boek van Omar Khayyam (wetenschappelijke regels, poëzie).

Het is niet belangrijk waar je vandaan komt, wat je ras is, of je geloof.

Het is belangrijk is, dat je ieder mens respecteert zoals hij/zij is of denkt.

Dat wij hen van hun onschuldig lijden verlossen, en hen bevrijden. (Liefde - Vrijheid)

Woorden van Cyrus de Grote, de auteur van 's werelds eerste verklaring van de mensenrechten

Babylon, 539 v. Chr.

EERSTE HANDVEST VAN DE MENSENRECHTEN DOOR CYRUS DE GROTE

Geschreven in spijkerschrift op een kleicilinder

Ik ben Kourosh (Cyrus), Koning van de wereld, grote koning, machtige koning, de koning van Babylon, de koning van het land van Sumer en Akkad, de koning van de vier windstreken, zoon van Camboujyah ...

Nu ik de kroon van het koninkrijk van Iran, Babylon, en de naties van de vier windrichtingen op het hoofd zet met behulp van (Ahura) Mazda, kondig ik dit aan:

- Ik zal de tradities, gewoonten en religies van de volkeren van mijn rijk respecteren en ik zal nooit toestaan dat een van mijn gouverneurs neerziet op de inwoners van mijn naties of hen beledigt.
- Vanaf nu, zolang (Ahura) Mazda me het koninkrijk vergunt, zal ik geen enkele natie mijn heerschappij opleggen. Elk is vrij om deze te accepteren, en als een van hen het afwijst, zal ik nooit oorlog voeren om te kunnen heersen.
- Zolang ik de koning ben van Iran, Babylon, en de landen van de vier windrichtingen, zal ik nooit iemand laten onderdrukken door anderen, en mocht dat gebeuren, dan zal ik zijn of haar rechten herstellen en de onderdrukkers bestraffen.
- En zolang ik de heerser ben, zal ik nooit toestaan dat iemand door geweld of zonder vergoeding bezit neemt van roerend en onroerend goed van anderen.
- Zolang ik leef, zal ik onbetaalde, gedwongen arbeid voorkomen.
- Vandaag kondig ik dat iedereen vrij is om een religie te kiezen, in alle regio's te wonen en elke baan aan te nemen op voorwaarde dat nooit de rechten van een ander geschonden worden.

Niemand kan worden gestraft voor fouten van zijn of haar familieleden. Ik schaf hierbij de slavernij af; mijn gouverneurs zijn verplicht om binnen hun bestuursdomein het uitwisselen van mannen en vrouwen als slaven te verbieden. Zo'n traditie moet wereldwijd worden uitgeroeid.